

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นการศึกษาที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ความสามารถในสาขาวิชาต่าง ๆ ในระดับสูง โดยเฉพาะการประยุกต์ทฤษฎีไปสู่การปฏิบัติ การริเริ่มการพัฒนาทั้งทางวิชาการและวิชาชีพ การสร้างสรรค์และการเผยแพร่ความรู้ การริเริ่มการพัฒนาประเทศทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม (แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปี พ.ศ. 2535) การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาจึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อสร้างสรรค์และพัฒนาบุคคล พร้อมทั้งความสามารถในการนำความรู้ วิทยาการต่าง ๆ ไปใช้ในการพัฒนาสังคมและมนุษยชาติ ผู้ที่จบระดับอุดมศึกษาจึงควรเป็นผู้ที่สามารถนำตนเองในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยใช้ปัญญาแยกแยะเหตุผล รู้ผิดชอบชั่วดี มีคุณธรรม จริยธรรม ตลอดจนบุคลิกตามที่พึงประสงค์เพื่อสามารถนำ และรองรับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ (แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 7 พ.ศ. 2535 - 2539) ในสภาพปัจจุบันการจัดการอุดมศึกษามีการขยายตัวมากขึ้น เพื่อสนองความต้องการของผู้เข้ารับการศึกษามากขึ้น ซึ่งนับวันยิ่งทวีจำนวนขึ้น ปัญหาที่น่าสนใจคือ หลังจากจบการศึกษาแล้วผู้ที่จบอุดมศึกษาเหล่านั้นได้มีโอกาสเข้าทำงานเพื่อให้ผลตอบแทนแก่สังคมได้มากน้อยเพียงใด

นับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2540 เป็นต้นมา ประเทศไทยได้ประสบปัญหาความผันผวนทางเศรษฐกิจครั้งสำคัญ ซึ่งนักวิชาการบางท่านถึงกับเปรียบเทียบกับกับการเสียเอกราชของประเทศอีกครั้งหนึ่งซึ่งส่งผลกระทบมากมายไปทั่วทุกระบบทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม รวมถึงระบบการศึกษาของประเทศ ซึ่งในแต่ละปีสถาบันการศึกษาจะมีการผลิตนักเรียน นักศึกษาคุณวุฒิต่าง ๆ ออกสู่ตลาดแรงงานภายในประเทศ โดยเฉพาะระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั้งของภาครัฐและเอกชนต่างมุ่งเพิ่มปริมาณบัณฑิตให้เพียงพอแก่ตลาดแรงงานของประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับค่านิยมและทัศนคติของภาครัฐบาลและสังคมไทยที่ถือว่าบัณฑิตเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีความสามารถและเป็นตัววัดคุณภาพของสังคมที่พัฒนา และจากความตกต่ำของเศรษฐกิจประเทศไทยที่มีมาอย่างต่อเนื่องพบว่ามีสถานประกอบการอุตสาหกรรมการผลิต

จำนวนไม่น้อยที่ต้องปรับลดพนักงาน จากผลการสำรวจพบว่ามีสถานประกอบการประมาณ เกือบหนึ่งในสาม (ร้อยละ 29.1) ที่ต้องปรับลดจำนวนพนักงานลง รวมทั้งที่มุ่งใจให้ออกหรือให้ ลาออกโดยสมัครใจ ส่วนสถานประกอบการที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงจำนวนพนักงานมีประมาณ ร้อยละ 56.2 ของสถานประกอบการทั้งหมด (กองคลังข้อมูลและสนเทศสถิติ สำนักงานสถิติ แห่งชาติ, 2542)

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าจำนวนบัณฑิตที่จบการศึกษาออกมาจากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั่วประเทศหรือแม้แต่จากต่างประเทศ มีจำนวนมากเกินกว่าภาวะการณ์ของตลาดแรงงาน ปัจจุบันจะรองรับไว้ได้ โดยเฉพาะบัณฑิตที่จบทางสาขาวิชาสังคมศาสตร์ที่มีสัดส่วนของบัณฑิต ที่ยังหางานทำไม่ได้และรอคำตอบจากหน่วยงานสูงถึงร้อยละ 58 ซึ่งถือว่าสูงที่สุดเมื่อเทียบกับใน บรรดาสาขาวิชาอื่น ๆ ที่จำแนกตาม ISCED (International Standard Classification of Education) (สำนักงานนโยบายและแผนอุดมศึกษา ศูนย์สารสนเทศ, 2541) ยังไม่รวมถึงพนักงาน จำนวนหนึ่งที่พลอยได้รับผลกระทบจากสภาพเศรษฐกิจจำต้องออกจากงานประจำที่ปฏิบัติ จนได้ชื่อว่า “บัณฑิตว่างงาน” อีกครั้งเป็นจำนวนมากซึ่งบัณฑิตเหล่านี้ถือเป็นผู้ได้รับผลกระทบ โดยตรงมากที่สุด หลายคนเสียขวัญกำลังใจ เสียความมั่นใจในตนเอง และความรู้สึกเห็นคุณค่า ในตนเอง บางคนถึงกับเครียดจัดถึงกับฆ่าตัวตาย หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งตรงกับงานวิจัย ของสมทรง สุวรรณเลิศ (2529) ที่ว่าบุคคลที่สูญเสียความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองมักดำเนินชีวิต ไปโดยไม่มีจุดหมาย มีชีวิตอยู่เพียงเพื่อให้ชีวิตผ่านพ้นไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น บางคนรู้สึกว่า ตนเองไม่มีคุณค่าใด ๆ เลยอาจคิดทำลายตนเองได้ ซึ่งเหตุการณ์เช่นนี้เมื่อเกิดขึ้นในสังคมใดหรือ ครอบครัวใดแล้วอาจก่อให้เกิดความไม่สงบสุขขึ้นได้ โดยเฉพาะตัวบุคคลที่ปราศจากการรู้สึกเห็น คุณค่าในตนเองนี้จะหาความสุขใด ๆ ไม่ได้เลยอันนำมาซึ่งปัญหาทางสุขภาพจิต แล้วในที่สุด อาจกลายเป็นบุคคลซึ่งมีอาการของโรคจิตประสาทได้ ผู้ที่รู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองจะมีความรู้สึก ที่เชื่อมั่น มั่นใจ และมีกำลังใจที่จะดำเนินชีวิตให้เจริญก้าวหน้าต่อไปอย่างไม่ท้อถอย อีกทั้งมี ความสามารถที่จะสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงามให้กับตนเอง ครอบครัว และสังคมตลอดเวลา (กัลยา เฟื่องเพียร, 2534)

ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะมีการตั้งเป้าหมาย ในชีวิตสำหรับตนเองต่ำและมีปัญหาทางจิตใจเช่น ความวิตกกังวล นอนไม่หลับ ไม่มีความสุข และมีอาการต่าง ๆ ทางร่างกายสูง (Fitt, 1972) ส่วนความสัมพันธ์ทางสังคมก็มักจะมีความรู้สึก หวั่นไหวและอ่อนแอต่อการถูกปฏิเสธ ต้องการการยอมรับจากสังคมมากแต่ขาดความมั่นใจที่จะ พยายามเอาสิ่งนั้นมาให้ได้ หมกมุ่นอยู่กับความคิดตนเอง (Rosenberg, 1965) ซึ่งสอดคล้องกับ

ทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs) ที่เห็นว่าความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Self Esteem need) เป็นความต้องการขั้นสูงของบุคคล ซึ่งถือเป็นความต้องการทางจิตใจและสังคม (Psychological and Social Needs) ที่ค่อนข้างจะสลับซับซ้อนเกิดขึ้นจากสภาพสังคม วัฒนธรรม การเรียนรู้และประสบการณ์ที่บุคคลนั้นได้รับ และเป็นสมาชิกอยู่ (ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2521) ซึ่งบัณฑิตเหล่านี้ได้รับการยอมรับจากสังคมว่าเป็นผู้มีการศึกษาสูง เป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต เป็นหน้าเป็นตา แก้วศ์ตระกูลและวงศ์ศาณานญาติ เป็นความหวังของครอบครัวถึงกับบางครอบครัวยอมกู้หนี้ยืมสินหรือทำทุกวิถีทางเพื่อให้บุตรหลานของตนสำเร็จการศึกษาในระดับอุดมศึกษา แต่เมื่อประสบกับปัญหาชนิดที่คาดไม่ถึงนี้บัณฑิตที่ยอมรับกับสภาพการว่างงานไม่ได้ยอมเกิดความรู้สึก ท้อแท้หมดหวัง หมดกำลังใจ เนื่องจากความไม่สอดคล้องระหว่างภาวะที่เป็นจริงกับภาวะที่ควรจะเป็นหรือภาวะในอุดมคติอันเป็นบ่อเกิดของความรู้สึกแปลกแยก (วิไล วงศ์สืบชาติ, 2528) ไม่อยากพบปะผู้คนหรือสังคมแต่ถ้าบัณฑิตสามารถปรับบทบาทตนเองได้ซึ่งก็คือการลดความไม่สอดคล้องลงความรู้สึกแปลกแยกก็จะลดน้อยลงด้วย สิ่งเหล่านี้ล้วนเกิดจากการคาดหวังของตนเองครอบครัว และสังคม ที่มีต่อบทบาทของบัณฑิต แต่ถ้าความสัมพันธ์ของครอบครัว และสังคมมีความห่วงใย เชื้ออาหาร ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน และมีอารมณ์ความรู้สึกนึกคิดร่วมกันแล้ว ย่อมจะทำให้ครอบครัวและสังคมแวดล้อมมีความสุขได้ (ปิยนันท์ เหมศรีชาติ, 2542) แต่ถ้าบัณฑิตว่างงานเหล่านี้ไม่สามารถเข้าใจสภาวะจิตใจและอารมณ์ของตนเอง และผู้อื่นรวมถึงสังคมแล้ว โอกาสที่จะประสบความสำเร็จในด้านส่วนตัว ครอบครัว และสังคม อันจะนำประโยชน์ไปสู่ประเทศชาติก็คงจะเป็นไปด้วยความยากลำบาก เพราะองค์ประกอบสำคัญยิ่งของชีวิตที่เป็นสุขก็คือ ปัจจัยด้านจิตใจและอารมณ์ (Mental and Emotional) ซึ่งเป็นลักษณะที่เรียกว่า ความฉลาดทางอารมณ์ (Emotional Intelligence) หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า EQ (Emotional Quotient) (Goleman, 1995 ; อัจฉราพรรณ จรัสวัฒน์ , 2542) เนื่องจากบัณฑิตแต่ละคนถูกหล่อหลอมมาจากสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน การอบรมเลี้ยงดู การศึกษา เป็นต้น จึงก่อให้เกิดคุณลักษณะของความฉลาดทางอารมณ์ที่แตกต่างกัน ดังนั้นบัณฑิตเหล่านั้นจึงมีโอกาสเกิดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความรู้สึกแปลกแยกไม่เท่ากัน

ภายใต้สถานการณ์เดียวกันบุคคลจะมีการประเมินและตอบสนองต่อสถานการณ์นั้น ๆ ในลักษณะที่แตกต่างกันเมื่อบุคคลเผชิญกับสถานการณ์ที่เป็นปัญหาหรืออุปสรรค หากสามารถจัดการหรือปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์นั้นได้ก็จะช่วยให้คลายความกดดัน ตึงเครียด และพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมให้น้อยลง ดังนั้นการเลือกใช้พฤติกรรมจัดการปัญหา (Coping

Behavior) ที่เหมาะสมจะช่วยป้องกันหรือลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมลงได้ และเพิ่มความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองให้สูงขึ้น พฤติกรรมจัดการปัญหาในที่นี้ หมายถึงความพยายามในการจัดการปัญหาโดยใช้กระบวนการทางความคิดและพฤติกรรม (Cognitive and Behavior) ที่พยายามจัดการกับสิ่งที่เข้ามาคุกคามส่วติภาพของบุคคลซึ่งแบ่งพฤติกรรมจัดการปัญหาเป็น 2 แบบคือ (1) พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขปัญหา (problem-focused coping) เป็นการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ให้ดีขึ้นมีการจัดการกับแหล่งของปัญหาหรือตนเองโดยมุ่งแก้ที่ปัญหา และ (2) พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ (emotional - focused coping) เป็นการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์โดยอาศัยการปรับอารมณ์หรือความรู้สึกที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้แก้ไขปัญหาระหรือสาเหตุของปัญหาโดยตรง (Lazarus & Folkman, 1984)

ดังนั้นการศึกษความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความรู้สึกแปลกแยก รวมไปถึงความสามารถในการพยากรณ์ของความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมจัดการปัญหาที่มีต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความรู้สึกแปลกแยกจะเป็นประโยชน์ต่อการป้องกันและแก้ไขความรู้สึกแปลกแยก และเพิ่มความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของบัณฑิตว่างงาน

จากการค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องยังไม่ปรากฏว่ามีการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยเหล่านี้ในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นบัณฑิตว่างงานโดยเฉพาะในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจเช่นปัจจุบัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความสามารถในการพยากรณ์ของความฉลาดทางอารมณ์ และพฤติกรรมจัดการปัญหา ต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความรู้สึกแปลกแยกของบัณฑิตว่างงาน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและรู้สึกแปลกแยกของบัณฑิตว่างงาน
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการพยากรณ์ของความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมจัดการปัญหาต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของบัณฑิตว่างงาน
3. เพื่อศึกษาความสามารถในการพยากรณ์ของความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมจัดการปัญหาต่อความรู้สึกแปลกแยกของบัณฑิตว่างงาน

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของบัณฑิตร่วมงาน
2. ความฉลาดทางอารมณ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับความรู้สึกแปลกแยกของบัณฑิตร่วมงาน
3. ความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมจัดการปัญหาสามารถร่วมกันพยากรณ์ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของบัณฑิตร่วมงาน
4. ความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมจัดการปัญหาสามารถร่วมกันพยากรณ์ความรู้สึกแปลกแยกของบัณฑิตร่วมงาน

คำนิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

เพื่อให้เข้าใจและแปลความหมายของงานวิจัยได้ถูกต้องและเหมาะสม การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดคำนิยามศัพท์เฉพาะไว้ดังนี้ คือ

1. ความฉลาดทางอารมณ์ (Emotional Intelligence or Emotional Quotient) หมายถึง ความสามารถในการควบคุมอารมณ์ของบัณฑิต สามารถแสดงออกและประเมินค่าของอารมณ์ตนเองและผู้อื่นได้อย่างถูกต้อง และพัฒนาอารมณ์ให้เป็นปกติสุขได้ไม่ว่าเหตุการณ์รอบข้างจะเป็นอย่างไร โดยวัดจากแบบวัดความฉลาดทางอารมณ์ของ Schutte et. al. (1998) ซึ่งแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยโดย อรพินทร์ ชูชม, อัจฉรา สุขารมณ์ และวิลาสลักษณ์ ชีววัลลี (2542)

2. พฤติกรรมจัดการปัญหา (Coping Behavior) หมายถึง ความพยายามทางความคิดและพฤติกรรมของบัณฑิตที่จะจัดการกับปัญหาที่เข้ามาคุกคาม หรือจัดการความเครียดและความวิตกกังวลที่เกิดจากภาวะการร่วมงาน ประเมินโดยใช้แบบวัดพฤติกรรมจัดการปัญหา (Way of Coping) ดัดแปลงจากแบบวัดพฤติกรรมจัดการปัญหาของ Folkman et. al. (1986 อ้างใน รังสิมา หอมเศรษฐี, 2542) โดยวัดใน 2 ด้าน คือ พฤติกรรมจัดการปัญหาแบบมุ่งแก้ไขปัญหา และด้านแบบมุ่งแก้ไขอารมณ์ที่เป็นทุกข์ ถ้าระดับคะแนนด้านใดสูง หมายถึงบัณฑิตใช้พฤติกรรมจัดการปัญหาด้านนั้นมาก และระดับคะแนนต่ำ หมายถึงบัณฑิตใช้พฤติกรรมจัดการปัญหาด้านนั้นน้อย

3. ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem) หมายถึง การที่บัณฑิตรับรู้ การกระทำและความสามารถของตนตามความเป็นจริงขณะนั้น มีความพอใจในความสามารถ และมองเห็นความมีคุณค่าของตน รวมทั้งรู้สึกตนว่าเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น สามารถอยู่ร่วมกับ ผู้อื่นได้อย่างมีความสุข และตอบสนองต่อปฏิกิริยาของสังคมได้อย่างเหมาะสม โดยวัดจาก แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองฉบับผู้ใหญ่ของ Coopersmith (1984) ซึ่งแปลและ เรียบเรียงเป็นภาษาไทยโดย นาดยา วงศ์เหล็กภัย (2532)

4. ความรู้สึกแปลกแยก (Alienation) หมายถึง การที่บัณฑิตรู้สึกว่ตนเองไม่ยอมรับ สังสรรค์ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนฝูง หรือไม่ยอมให้เวลากับพี่น้องครอบครัวของตนเองเหมือนดังเดิม โดยวัดจากแบบวัดความรู้สึกแปลกแยกที่ผู้วิจัยได้ดัดแปลงและเรียบเรียงจากแบบวัดความรู้สึก แปลกแยกของ Melvin Seeman (1970) ซึ่งแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยโดย อนันต์ อารยานันท์ (2527)

5. บัณฑิตที่ว่างงาน (Unemployed Graduates) หมายถึง บัณฑิตที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีทางสาขาวิชาสังคมศาสตร์จากสถาบันอุดมศึกษาจำกัดรับของรัฐบาลในเขต กรุงเทพมหานครและปริมณฑล ตั้งแต่ปีการศึกษา 2541 ที่ยังว่างงานอยู่ หรือมีงานทำแล้ว ออกจากงานมาไม่น้อยกว่า 6 เดือน หรือเป็นลูกจ้างชั่วคราวยังไม่ได้รับการบรรจุเป็นลูกจ้างหรือ พนักงานประจำในหน่วยงานหรือองค์กร

6. สาขาวิชาสังคมศาสตร์ หมายถึง สาขาวิชาซึ่งจำแนกตาม ISCED (International Standard Classification of Education) ประกอบด้วย สาขาวิชาทางสังคมและ พฤติกรรมศาสตร์ สาขาวิชาทางการบริหารพาณิชย์การและธุรกิจ สาขาวิชาทางการสื่อสาร มวลชนและการเอกสาร และ สาขาวิชาทางคหกรรมศาสตร์

7. สถาบันอุดมศึกษาจำกัดรับ หมายถึง สถาบันการศึกษาของรัฐบาลที่จัดการ ศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยรับนักศึกษาเข้าศึกษาในจำนวนที่จำกัด ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 22 สถาบัน โดยแบ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล 10 สถาบัน และ สถาบันอุดมศึกษาส่วนภูมิภาค 12 สถาบัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดขอบเขตไว้ดังนี้ คือกลุ่มตัวอย่างที่จะทำการศึกษาเป็นบัณฑิตที่เรียนจบการศึกษาในสาขาวิชา สังคมศาสตร์ จากสถาบันอุดมศึกษาจำกัดรับของรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ตั้งแต่ปีการศึกษา 2541 ที่ยังว่างงานอยู่ หรือมีงานทำแล้วออกจากงานไม่น้อยกว่า 6 เดือน หรือเป็นลูกจ้างชั่วคราวยังไม่ได้บรรจุเป็นลูกจ้างหรือพนักงานประจำหน่วยงานหรือองค์กร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงความความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์ กับ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความรู้สึกแปลกแยก ของบัณฑิตที่ว่างงาน
2. ทำให้ทราบถึงความสามารถในการพยากรณ์ของความฉลาดทางอารมณ์ และพฤติกรรมจัดการปัญหา ที่มีต่อ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง และความรู้สึกแปลกแยก ของบัณฑิตว่างงาน
3. ทำให้ทราบถึงระดับความรู้สึกแปลกแยก และระดับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของบัณฑิตว่างงานซึ่งจะทำให้เข้าใจพฤติกรรมของบัณฑิตว่างงานเหล่านี้มากขึ้น เพื่อให้สถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้องจะได้หาทางป้องกัน และแก้ไขพฤติกรรมอันไม่เหมาะสมนี้ต่อไป